

og trykte Forfatning, der forelaa fra den gang; den har et nødvendigt Supplement, og det er den Beslutning, der stadfæster Freden. Er Slesvig afftaaet fra Monarchiet, bethyder det ikke længere Noget, om der i § 55 staaer nævnt, at saa og saa Meget skal udredes af Slesvig, den correcte Opfattelse vil være den: Kongeriget skal udrede 79 pCt. og nogle Decimaler og Slesvig 19 pCt. og saa og saa mange Decimaler, men Slesvigs Sydtægt maa opføres med Nul i Kraft af Freds slutningen, altsaa maa Kongerigets 79 pCt. voxe op til at blive den hele Sum, som skal udredes. Dette Factum er afgjørende ved denne Leilighed, og det ærede Medlem har to Gange havt Ordet, uden at røre derved. Jeg seer derfor en saa fuldstændig Erkjendelse af denne Sætnings Rigtighed, som jeg kunde vente, deri, at det ærede Medlem ikke har Noget at sige derom.

Klein: Man har oftere talt om en Overenskomst, og man har støttet sig paa denne for at begrunde det Standpunkt, hvorpaa man staaer ved denne som ved flere andre Leiligheder, men jeg veed ikke, hvad det er for en Overenskomst, hvortil der hentydes. For mig vilde det være libet afgjørende, om man kun havde Overenskomster at bygge paa; thi hvis Overenskomsten maatte siges at hvile paa en utilstrækkelig eller ulovlig Grund, vilde den ikke for mig afgive nogen Hjemmel for at fremtænde paa en ulovlig Wei. Jeg vil ikke lade staae nimodsfagt, hvad der blev anført af det ærede Medlem for Evendborg Amts 6te Valgfreds (3. A. Hansen), nemlig at vi vare komne ind paa en ulovlig Wei, at dette var den eneste Forklaring, man kunde finde paa Regjeringens Optræden, og at vi vare nøbte til at gaae denne ulovlige Wei. Det vilde være i høieste Grad sørgeligt, demoraliserende og ødelæggende for vor hele Tilstand i Nutid og Fremtid, hvis det virkelige forholdt sig saaledes, at man i Kraft af en Overenskomst befaandt sig paa en ulovlig Wei; men det er ikke Tilfældet, og jeg finder det utilbørligt, at Sligt siges, endog gjentagne Gange. Det forholder sig ikke saaledes, at man har forladt Landen og holdt sig til Bogstaven, derved at man efter Slesvigs ulovkelige Afstaaelse fremdeles har maattet op-

retholde Forfatningen af 18de November 1863. Det er i sin Tid, som det forekommer mig, tilstrækkeligt og klart gjort gjældende, at en Forfatning ikke kan falde bort i samme Dødblik, der i Kraft af den udvædes en af de vigtigste og bethydningsfuldeste Functioner, nemlig at afftaaе Landsdele. Det er tidligere gjort gjældende, at naar visse Sager have været betegnede som fælles i Modfætning til særlige, er det en Navnbetegning, og Indbegrebet af fælles og særlige Sager forandres ikke, fordi denne Betegnelse ikke længere i og for sig er passende. Ved Fællessager har man fra først af villet betegne Sager, der henhørte under Rigsraadet, og det forekommer mig, at det i sin Tid tydeligt er godtgjort, at dersom Fællessforfatningen af 1863 maatte siges at bortfalde med det Samme, Slesvig blev afftaaet, vilde Følgen deraf ikke blive den, at de tidligere Fællessager faldt tilbage under Rigsdagens Omraade, men Resultatet maatte blive, at den absolute Regjeringsmyndighed kom tilstede paa disse tidligere Fællessagers Omraade, og det er blevet uvilket, hvorledes en saadan Sagernes Stilling vistnok ingenlunde vilde have fremmet Forfatningsreformen, hvis Nødvendighed Alle erkjende. Det er altsaa ikke nogen ulovlig Wei, hvorpaa vi befinde os; man har ikke handlet i Strid med Landen i Forfatningen, men tværtimod i Overensstemmelse med denne Land, ved at gaae den Wei, vi ere gaaede; derfor kunne og bør vi slaae os til No ved, at vi ikke befinde os paa en ulovlig Wei, men tværtimod paa en god og lovlig Wei, og vi have ikke nødig at søge Skjul bag mystiske Overenskomster for at finde det rigtigt, at vi ere gaaede denne Wei, som jeg haaber, vi ville gaae tilende. At det ved denne Leilighed er den ærede Forslagsstiller og de, der føre Ordet for dette Forslag, der ville have, at man skal tage, jeg kunde fristes til at sige, den sunde, jevne Mennekkforstand fangen under Bogstaven, forekommer mig ikke at være tvivlsomt, naar man tager den Bestemmelse for sig, hvorpaa det her kommer an, nemlig § 4 i Grundlovsbestemmelsen af 29de August 1855. Det hedder i dens sidste Stykke: „Kongerigets særlige Udgifter ere de, der vedkomme dets særlige Anliggender, saavel som den paa Kongeriget